

Dar ima i pravna značenja, pa tako postoji i darovni ugovor, porez na darove. Osoba koja često daruje, darežljiva je osoba – darežljivac. Osoba koja što daruje, a da pri tom ne mora biti darežljiva, ta je darivatelj. U pravnom je nazivlju darovanik onaj koji prima dar, darovnica je isprava o darovanju, darovština je imetak stečen darovanjem. Umjetnici su darovite osobe.

Uz značenje dara, *poklon* nema drugih značenja. Kadgod se (pogrješno) uporijebi u značenju naklona pri pozdravu ili naklona pred gledateljstvom. Izricanje poštovanja i odanosti vladaru naziva se poklonstvom, ali *poklonstvo* ne dolazi od *pokloniti (što komu)*,

nego od *pokloniti se (komu)* – poznato nam je poklonstvo triju kraljeva Isusu.

Pokloniti se možemo pred oltarom, pred gledateljstvom, pred vladarima, pred vlastima; pokloniti se možemo do crne zemlje. Ne valjaju vladari i vlasti koji traže da se poklonimo ili da se uklonimo.

Za Božić, Novu godinu, Uskrs, Valentinovo, rođendane, imendane, uspjehe, nježne godišnjice – za svaku prigodu – darujte darove i poklanjajte poklone – male i velike znake pažnje. I samo poljubac može biti darovani poklon ili poklonjeni dar.

Sanda Ham

OSVRTI

O MEĐUNARODNOME PRIZNANJU HRVATSKOGA JEZIKA

Udio Tihomila Maštrovića u širenju međunarodnoga priznanja hrvatskoga jezika bio je popriličan, kao što je obznanio u članku: Međunarodno priznanje hrvatskoga jezika, u 4. broju Jezika 2008., 55. godište.

U bitci za pobjedu hrvatskoga jezika u Europskoj Uniji u članku Marija Grčevića (5. broj 2008., 55. godište) i u mojem dodatku spomenuto je samo da Maštrovićeva pobjeda jest važna, ali nije ni prva ni posljednja, da nas čeka još dosta borbe.

Na moj se članak javila Lobel Machala člankom Međunarodno priznanje hrvatskoga jezika, Jezik 4., 2009., 56. godište, opširnim člankom, tri i pol stranice, nastojeći raspravu odvesti od ISO problematike i tako obezvrijediti podatke koje iznosim. Nisam smatrao važnim ulaziti u tu polemiku, nego sam nje-

zinu članku samo dodao bilješku kojom sam pokazao da se časopis Jezik već dvadesetak godina služi posebnim brojem za hrvatski jezik. Zaboravio sam tom prilikom spomenuti da je uredništvo Jezika u lipanjskome broju 1993. godine objavilo članak: Hrvatski među svjetskim jezicima, u kojem iznosi podatke da je 1988. godine hrvatski jezik sa svojim posebnim brojem, 862., i posebnom kraticom, *hr.* već bio priznat kao svjetski jezik. Nisam ulazio u to koji je to kod, čini se da ih međunarodno tijelo za norme ISO ima više. Zato se nisam htio upuštati u preciznu raspravu o kodovima, jer se time nisam bavio, a to ovom prilikom i nije bilo ni važno, važno je bilo pokazati da je poseban kod za hrvatski jezik postojao prije 2008. Koliko je uredništvu Jezika bilo potrebno, oslanjalo se na savjete Ivana Bauera stručnjaka za to područje u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici. U jednom pismu u kojem nam piše o uporabi UDK brojeva, dodaje potpunu referenciju za skraćeno njemačko izdanje UDK tablica iz

1967. Ona dakle 1967. kazuje da srpski ima jedan broj, 808. 61, a hrvatski drugi, 808. 62. Dakle s opravdanim smo razlozima naglasili da se časopis Jezik posebnom oznakom za hrvatski jezik služio bar dvadesetak godina prije. Stoga pobjeda iz 2008. nije prijelomna ni jedina. Kad je o tome riječ, treba dodati da je polovicom studenoga 2010. Međuvladina pristupna konferencija Hrvatske i Europske Unije zaključila da će hrvatski jezik biti 24. službeni jezik Unije. Nisu dakle prošli zahtjevi da se radi uštede uvede srpsko-hrvatski kao što nije uveden češkoslovački, bugarsko-makedonski, estonsko-finski, skandinavski ni Plattdeutsch. No ni dalje se ne valja opustiti jer opasnosti još uvijek prijete. Pokazuju to jezične nakarade u haškoj sudnici, a Anika Rešetar, predsjednica Hrvatskoga društva konferencijskih prevoditelja, u ime nas Društva 10. prosinca 2010. u Hrvatskome slovu izvještava kako i na međunarodnoj

razini izbjegavaju hrvatske prevoditelje, a s njima i hrvatski jezik.

Valja naglasiti da svake godine od 11. do 17. ožujka imamo Dane hrvatskoga jezika pa tko želi širiti spoznaju o postojanju hrvatskoga jezika, može svake godine iskoristiti tu lijepu priliku.

A kad je riječ o međunarodnome priznavanju hrvatskoga jezika, onda ovom prilikom valja spomenuti knjigu Stjepana Krsića: Počelo je u Rimu, koja je izašla u izdanju dubrovačkoga ogranka Matice hrvatske. Ona se bavi identitetom, normiranjem i poviješću hrvatskoga jezika. Krsić dokumentirano pokazuje kako je hrvatski jezik na samome početku 17. stoljeća postao svjetski priznat jezik, doduše najviše pod ilirskim imenom, ali sa sviješću da iza njega stoji hrvatski jezik, često je to i samim nazivom izričito rečeno.

Stjepan Babić

MUKE JEZIKOVE PO DRŽAVNOJ BIROKRACIJI

časopis Jezik izlazi 57 godina, a bit će da nema jezikoslovnih kroatišta koji nisu objavljivali u Jeziku. U pola stoljeća mnoga su imena bila na Jezikovim stranicama, mnogi su znanstveni radovi iz Jezika postali opća jezikoslovna mjesta, ne možete se baviti hrvatskim jezikom i osobito njegovom normom ako ne uzmete Jezik u ruke.

Mnoga su važna imena hrvatske znanosti i kulture sudjelovala u Jezikovu uređivanju, a odreda su istoznačnice nacionalnih nasto-

janja za očuvanje hrvatskoga jezika, kada bih krenula kronološki, bila bi tu četiri naraštaja najuglednijih hrvatskih jezikoslovaca i autora brojnih temeljnih djela hrvatskoga jezikoslovlja od Josipa Hamma i Petra Skoka, preko Milana Moguš, Radoslava Katičića, Božidara Finke, Ive Škarića pa do najmlađega Uredništva.

Uz brojne je suradnike i urednike Jezik imao samo dva glavna urednika¹ – prof. Jonke živio je i radio u *olovnim vremenima*, kako se to običava reći, a svoju je predanost platio, ne samo znanstvenom karijerom, nego i zdravljem – poslije progona kojima je u doba Hrvatskoga proljeća bio izložen, obolio je i umro.

¹ Ne računajući sadašnju urednicu i autoricu ovih redaka koja je treća osoba na čelu Jezikova uredništva.